

& laudandâ gubernatione sunt beatiores; Electione quamvis transeant in Successores, multiplici Legum vinculo adstrictâ.

XII. Porro Fundamentum quia Reipub. nullum firmitus est, obsequio subditorum erga Principem; Optivo proinde vel hoc nomine multò præstabilius videtur Successorium Regnû: illo quòd adstrictioris Imperii & reverentiæ aut obedientiæ promptioris existit. Et ideo perfectæ ac absolutæ magis quadrare judicatur Monarchiæ: utpote cujus proprium maxumè est, perpetuum ut unius quasi Principis sit regimen; ad rationem universi tendens, ubi semper unus permanet intransmutabiliter. Ad quâperennitatem Successionis ordo accedit quàm proxumè: dum Imperium unius familiæ continuatâ heredum nequitur serie; ut altero propediem priori succedente, vix unquam obitus sentiatur Principis. Sicque verâ cum gloriâ, de Successione prædicari potest id, quod Anglis olim post mortem Henrici 2. referente Matth. Paridè, in *hist. majore*, pag. 147. dedit solatium.:

Mira canam, Sol occubuit, Nox nulla sequuta est.

Etiam nescio quo latenti ductu, facilius obtemperat populus ex consuetâ familiâ nato Domino: animoque æquiore ferunt homines, quem Princeps parum feliciter genuit; quàm quem malè elegit populus.

XIII. Nec in hereditariis solùm Imperiis, & alicui quæ familiæ parere didicerunt, Principi plus juris & obtemperationis; sed & in imperandi ideo ratione, minus multò erit difficultatis: Is majorum suorum si saltem insistat vestigiis. Testem produco sat locupletem Nic. Machiavellum. Qui, *Principalis Institutionis* c. 2. & *lib. 3. Disp. d. Rep. 5.* Imperia hereditariò obvenientia, non tam multum habere laboris ac asperitatis, ait, quàm ea quæ recenter acquisita sunt. Sufficere enim inibi, si Princeps majorum suorum non transgrediatur instituta; deinde temporis ad rerum novos casus inserviat. Ut sic Princeps

B. 3.

hujus